

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο άρσας Άνσέλιω, όπιστος τύπος, πού κεραιούδαται έξ κινματογραφικής άσπης, θροισασιθί τώ μιλίε στί δίχτυα τών Λουκιανών, τή σούζω έίς περιφύμω θροισασιθί, τώ "Αρχωνό τώ Μυστηρίω, όπως τόν λένε, ό όπισος, μέ τή καταπληκτικά περιφύμω τού, έγει άναστασιόσει τώ Παριώ. "Η Λουκιανή, άν και λατρεύει τόν σούζω τής, θυμώνει κόβω τόσο μαζύ τού, γιατί νομίζει πώς τήν παραιτείται πρός γάμω τής τέχνης τού. Καί γιά νά τόν έκδικήθῃ, πηγαίνει μιά βραδιά μαζύ μέ τόν "Ανσέλιω σέ έίς χορημικό κέντρο, φάγουσας από και άνασέλιω τήν βάζει σ' ένα ατακκίτω, γιά νά τήν πιά στί σπύτι τής. Μά όταν έκίωσος μένει μόνος, βλέπει μπροστά τού μιά ψηλή, μελαχροινή γυναίκα, γνωστή τού, χωρίς άλλο, από τώ παρελθόν, ή όποια τού λέει άπειλητικά τί λέξεις: «Σέ ά λ ί γ ο ι» και φεύγει. "Ο "Ανσέλιω γυρίζει στί σπύτι τού, μά καθώς άνεβαίνει στί διαμέριόμιά τού, πίνεται στί χέρια, έπειτα από ένα έπιστάδιω, μ' έναν σούζω τού, τόν καλλιτέχνη τώ μυστίκω - γιά Κάρλιο. Τόν χτυπάει άσχημα κι' ό Κάρλιο τού φωνάζει πώς θά τόν έκδικήθῃ. Τέλος ό "Ανσέλιω μιναισι στί διαμέριόμιά τού κι' έκει βρσκει μιά έπιστολή, πού τόν άναστασιόσει και τόν πλημμυρίζει από φόβω. Παίρνει τή έπιστολή αυτή και πηγαίνει στί γραφεύω κάποιω έμπορώ παργασιτών, τώ Ζακινώ, μέ τόν όποιο έίχε άλλασι όπιστες συλλογές. Μόλις διαβάσει ό Ζακινώ τήν έπιστολή, τρομοκρατείται κι' ατάος Σέ λίγες μέρες ό "Ανσέλιω λυβαίνει και δεύτερη άπειλητική έπιστολή κι' έπειτα άπ' αυτήν άποφασίζει νά έγκαταλείψῃ τώ Παριώ. Καθώς λοιπόν κάνει έξάλλος τίς έτοιμασιές τής άναγορησώ τού, μιναισι μέσα έξάλλη ή Λουκιανή, ή όποια τού λέει τί έίχε πρό όλίγω μιά τρομική σκηνή μέ τώ σούζω τής. Τώ άνακινώνει ότι έίνε πρόθυμος νά τόν άκολουθήσει στί Κόλλυγονι και τώ έπιστάσει τή χριμάτριά τής, τή κομμημάτριά τής, όλίγες μισώ έκτατομύριω περίτω φράγκων, και φεύγει. Μά έξαυτομύριτωσά τόν ένοδοχώ τής, ή Λουκιανή συμπεριλάεται μέ τώ σούζω τής και άμέσως τρέχει πάλι στί σπύτι τώ "Ανσέλιω, γιά νά έξαυτομύριτω τή κομμημάτριά και τή χριμάτριά. "Εκείνος όμως άρνείται νά τής νά έπιστρέψῃ και ή Λουκιανή, άρπάζοντας ένα σιδερινό χαρτοκοπήρα, όρμιά μιναισι έναντιόν τού... Έπειτ' από λίγη ώρα, ό "Ανσέλιω βρσκειται νεκρός στήν κάμαρά τού. "Ο άστυνομικός φθάνω άμέσως έπί τώ πώ και άρχίζω τίς έρευνες γιά ν' άνακαλύψω τόν δολοφόνο, όλις τώσ δέ ή όπιστες στρέφονται κατά τώ Κάρλιο, γιατί έζέρου πώς άπειλησε τόν "Ανσέλιω ότι θά τόν σκοπήσει.

(Συνέχεια έκ τώ προηγούμενω)

—Θά έπρεπε νά βεβαιωθώμω, έίπε ό κ. "Ινιέτ, ότι ή ξανθή κυρία, πού έπισκέφθη τόν "Ανσέλιω, έίνε ή Λουκιανή Μουρρά, ή γυναίκα τώ "Αρχωνό τώ Μυστηρίω.

—Δέν ύπάρχει σχετικώσ καμιά άμφιβολία, άπάντησε ό Λεμπρετόν, γιατί, πηγαίνοντας στί ένοδοχώ, έδωσα ένα δλοκαίνουρω και κατακόρω έπισκεπτήριό μου στήν κ. Λουκιανή Μουρρά γιά νάφήσῃ τή δακτυλικά τής άποτυπωμάτριά έπάνω στήν κάρτα αυτή, τήν όποια φρόντισα και τής πήρα κατόπιν... Τήν έπήγα καιτ' εύθειαν στή Σήμασ, όπου μω έδήλωσασ ότι τ' άποτυπωμάτριά τής κάρτας ήσαν τά ίδια μέ τ' άποτυπωμάτριά τής ξανθής κυρίας, πού βρθηκεν στί διάφορα μέρη τώ διαμερισμάτώς τού "Ανσέλιω. "Ισως λοιπόν νά έκανε τώ έγκλημα ό σούζωγός τής από ζήλια κι' ό όπισιος κατόπιν, γιά νά σάς μπερδέψῃ έκανε όλη αυτή τή σκηνοθεσία μέ τή μαγική τώ τέχνη.

—"Ισως... Πάντως έίνε κι' αυτό ένα ίχνος, πού πρέπει νά τώ παρακολουθήσωμω...

—"Ακούστε, άρχηγέ... "Ο "Αρχων τώ Μυστηρίω μέ παρακάλεσε νά μίν άνακινωθώ τή δούατριά τώσ στόν τύπο, Μονάχα ή όψωσία, ότι μωρουίν νάχουν άνακατεψή τώσ μιά τέτοια όπόψωσι, φτάνει γιά νά καταστρέψῃ τήν καριέρα τού. Τώ όποσέγθηκα έκ μέρους τού ότι θά τώ κάνουνε στή τή χάρι, γιά νά μίν προκαλέσω τή δυσπιστία τού. Τώ έδωσα μάλιστα νά καταλάβῃ ότι ή κατάθεσί τού και τής γυναίκα τού έίνε μιά άπλή διατύπωσις κι' έπίσης ότι μέ τήν πείρα τού ές επαγγελματίω θασματοποισί, θά μωρουσιέ νά μιάς έξηγήσῃ διάφορα πράγματια.

—Θαυμάσια, Λεμπρετόν... Έίσαι ικανώτατος.

Τώ ίδιο βράδυ, ό Νταρμπουάν, έφαγε, κατά τή συνήθειά τού, σέ μιά μικρή ταβέρνα τής όδού "Ακακιών. Καθώς έτρωγε κύταξε άνάμεσα από τή τζάμιά τής βιτρίνας δυό άστυνομικούς μέ πολιτικά, πού πηγαينوερχόμιντοσασ στί άντικρινό πεζοδρόμιο, παρακολουθώμιντασ τόν.

"Από τώ πωλί, καθός βγήκε από τήν πολυκατοικία, έίχε άντιληθθῃ αυτή τήν έπιτήρησι, άν και προσποιήθηκε πώς δέν πρόσεξε τίποτε...

"Αφού ήπιε και τόν καφέ τού, ό Νταρμπουάν πλήρωσε - τζλογαρισμό τού και όγνηκε έξω.

Πέσασε από τήν πολυκατοικία τώ ένγκλήματώς, γιά νά πάρῃ τίς έπιστολές τών ένόικων, πού τόν περιέμιναν στί θεωρηό και νά τίς ριζέσῃ στί ταχυδρομείο και, παρακολουθώμιντος πάντοτε από τώσ δυό

άστυνομικούς, τράβηξε καιτ' εύθειαν μπροστά τού, σάν περιπατητής, πού τόν γοητεύει ή όρασία άνοιειάτικῃ θραδυσά...

"Διέοισε τή λεωφόρω Βάγκραμ, τήν πλατεία τώ "Αστρω κι' έπειτα διάφορος μικρός δρόμους λιγοσύνταστος. "Εξέφνα, καθός ένα ταξί περνούσε δίπλα τού, ό Νταρμπουάν τώ σταμάτησε, μπήκε μέσα και φώναξε στί σωφέρ.

—Στό Σταθιώ τών "Απομαχών!... Γρήγορα!... Γιατί άλλωστε γάνω τώ τρανω μου!...

Οί δυό άστυνομικοί έφασιασέμινω, άναθήρησασ γύρω τώσ ένα άλλο ταξί, γιά νά τώ παρακολουθήσωμω... Μά δέν ύπήρχε κανένα!... Τήν έίχαν πάθει... Μόνω ένα άριστοκρατικώ άτοκίνω περνούσε από και, μά πολύ γρήγορα κι' έτσι δέν μωρούσεσασ νά τώ άκολουθήσωμω.

Στό Σταθιώ τών "Απομαχών ό Νταρμπουάν μπήκε από τή μιά πόρτα και βγήκε από τήν άλλη.

"Ακολουθήσε τήν προκυμαία, τή λεωφόρω Ράπ κι' έφτασε στί πεδίω τού "Αρεας.

"Εξάφνα δυωσ, τώ άριστοκρατικώ άτοκίνω, πού δέν έίχαν προφτάσει προηγούμενωσ νά σταματήσωμω ή άστυφυλάκες, στήθηκε σέ μερικόν βρισμάτω άπόστασι από τόν Νταρμπουάν.

"Ο σωφέρ έβγαλε μιά έπιστολή από τήν τσέπη τού και, γνέφοντας συνθηματικά πρós τόν Νταρμπουάν, τήν ύπλωσε πρós αυτόν...

"Εκείνος, ξαφιασέμινος, προχώρησε ένα βήμα γιά νά τήν πάρῃ...

Τότε ή πόρτα τώ άτοκίνητώ άνοιξε...

Δυό γέροια άρπαξάν τόν Νταρμπουάν από τώ γιακά και τόν τράβηξαν μέσα...

"Εβγαλε μιά πνιγμένη κραυγή, μά κανείς δέν περνούσε από και γιά νά τόν άκούσῃ...

"Εξ άλλω, τώ άτοκίνητώ έίχε έξεκινήσει κιόλας μαζύ μέ τή λεία τού...

Τώ Καφέ-Κουστέρ "Αλουέτ" βρσκειται στί προσάσιω τώσ Σαιν-Μαρτέν. Μέσα πού ύγχατ, τά φώτα τής προσάσιω τώσ διακρινώμιντοσασ από μακριά Λιθογραφίες μέ γλυπτήτῃ γρώματια, έβειχαν από Κουίν τή προσάσιω τών καλλιτεχνών. Μά τώ καλύτερω νομέρω τού ήταν, όπως άνήγγελλαν ή φωτεινές ρεκλάμῃ: «Μίλλυω, ή "Αμερικανίδα, ή περιφφημῃ χορευότρια, ή γυναικά σ φίδι!

"Ο άστυνομικός Λαρντύ, ντυμέμινος μέ κομψώ πολιτικώ κοστούμι, στήθηκε μπροστά στί θυρωροί τώ Καφέ-Κουστέρ και ρώτησε τώ θυρωροί, άν μωρούσε νά διη τή Μίλλυω.

"Ο θυρωρός, γορίς νά σήκώσῃ τώ κεφάλι τού, άπάντησε όχι. Μά ό Λαρντύ έβγαλε τήν ταυτότητά τού άπ' τήν τσέπη τού και τώ τήν έβαλε μπροστά στί μάτια.

"Ο θυρωρός σπρώκθηκε άμέσως μέ τή μεγαλύτερη εύγένεια:

—Σάς ζητώ συγγώμιν, κύριε άστυνομικός... Μά έχω διαταγή νά μίν αφήνω κανένα νά μπαινῃ μέσα, έκτός από τούς ήθωποισί... Πιά σάς δυωσ, τώ πράγμα διαφέρει... Πάω νά σάς άναγγείλω στήν κυρία Μίλλυω...

—Περιμένετε... Πάτε μου πρώτω πιούδς συναναστρέφεται!...

—Καί έναω, κύριε.

—Ποιός τή φέρνει έδώ, ποιός έρχεται και τήν παίρνει;

—Τή βλέπω πάντοτε μόνῃ... Δέν κουθεντιάζει μέ κανένα ποτέ...

—"Ωραία!... "Οδηγήστε με κοντά τής... "Α! μίν πητε σ' αυτή τήν κυρία ότι είμαι άστυνομικός και μί μιλήσετε έκ κανένα γιά τήν έπίσκεψί μου... Μή καταλάξτε; "Ερχομαι νά ζητήσω μιά πληροφορία... Αυτό είν' όλο...

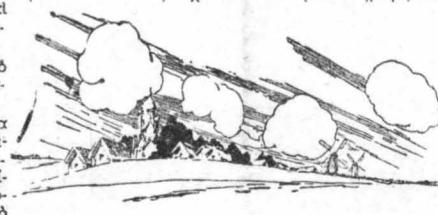
—Κατάλαθα...

"Επειτ' από λίγη ώρα, ό θυρωρός, συνοδευέμινος από τώ Λαρντύ, γυποώσε στί καμαρίνα τής "Αμερικανιδας. Μόλις άνοιξε ή πόρτα έίπε:

—Κάποια έπίσκεψις γιά σάς, κυρία Μίλλυω.

Κι' έσπρωξε τώ Λαρντύ μέσω. "Επειτα άποσύρθηκε, κλείνοντασ τήν πόρτα πίσω τού.

"Η χορεύτρια, μέ πνιουάρ, και

θιαμένη μπροστά σε μια τουαλέτα και κρατώντας ένα καθρεφτάκι, έβλεπε εκείνη την ώρα τα χείλη της. Χωρίς να διακόψει την άσυχλία της, ρώτησε :

—Τι επιθυμείτε ;
 —Ο Λαρντύ της έριξε μια ματιά... "Όπως ήξερε απ' το δελτίο της στην 'Αστυνομία, η ΜΙΛΛΥ έπαιρνε άλλοτε κοκαΐνη κι' είχε προσβληθεί από φυματίαια.
 Μά φαίνονταν τώρα καλύτερα... 'Η άδυναμία της ήταν φυσική και όχι από την αρρώστειά της.

—Κυρία, της είπε, ο κ. 'Ινιέτ, αστυνομικός διαμερισμάτρηξ, κι' έγώ ο ίδιος, που είμαι συνεργάτης του, έχουμε μια μεγάλη εύνοια να σας ζητήσουμε... Νάρθητε αύριο να κουβεντιάσετε μερικές στιγμές με τόν κ. 'Ινιέτ... Μπορείτε να μας δώσετε πληροφορίες πολύ χρήσιμες...

—'Η ΜΙΛΛΥ δεν άπάντησε άμέσως, άπασχολημένη καθώς ήταν με το βάζιμό της. Τέλος είπε με φωνή κουρασμένη :

—"Αν αυτός ο κύριος θέλει να κουβεντιάσει μαζί μου, γιατί δεν ήρθε μαζί σας ;... Γιατί να ένοχληθώ έγώ, μια γυναίκα ;

—Θέω μου. Έχετε δικήο!... Μά ο κ. 'Ινιέτ είναι τώρα τρομερά άπασχολημένος...

—Κι' έγώ... όσο κι' αυτός... Ποι' θα βρω αυτό τόν κύριο...

—Πώς τόν είπατε ;

—Κύριο 'Ινιέτ... Στην αστυνομική διεύθυνσι της πλατείας Σαιν-Μισέλ...

—Τότε θάρθω... 'Ακριβώς αύριο τó μεσημέρι τρώω εκεί κοντά, στο «Τοιρ ντ' Αρζάν». "Επειτα θά περάσω να ιδώ τόν προϊστάμενό σας... Καληνύχτα σας...

—"Επιτρέψάτέ μου μια έρώτησι...

—Ευχαρίστας.

—Είσατε σύζυγος κάποιου Ζάκ Συριές ;

—'Η ΜΙΛΛΥ ή Ροβέρτη σηκώθηκε, βάδιος πρós τόν αστυνομικό και τού είπε με σιγαλή φωνή :

—Ναι... Πώς τó ξέρετε ;

—Τό επάγγελά μου μοι μαθαίνει πολλά πράγματα...

—Λοιπόν ;

—'Ο Συριές κατηγορείται για τή δολοφονία της οδοι Τέρν.

—"Α! "Όστε γι' αυτό ήρθατε να με δίητε ;... Θ' άπαντήσω αύριο στον άρχηγό σας.

—Μιά λέξι ακόμα... 'Ο Συριές είναι στο Παρίσι ;

—"Εκείνη γύρισε τó κεφάλι της άλλοο και με φωνή κουρασμένη, τού άπάντησε :

—'Ο σύζυγός μου πέθανε, κύριε, από καιρό...

—Συγχωρήστε με, κυρία...

—Καληνύχτα σας...

—Καληνύχτα σας!

Και ο Λαρντύ βγήκε έξω...

Καθώς ο Λαρντύ κατέβαινε τήν οδό Λαφαγιέτ, συλλογιόταν :

—'Η άδιαφορία πούδειξε στην αρχή, ήταν προσωπιητή... Μοι μιλούσε με τόνο ναχέλικο, κάνοντας πώς σκέφτεται κάτι άλλοο και θέτοντας συγχρόνως τή χείλη της. Μά τó άριστό τής χέρι έσφιγγε τήν άκρη τού τραπεζιού με τόση δύναμη, ώστε τά δάχτυλά της είχαν γίνει λευκά...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΕΞΑΚΟΝΘΟΥΝ

Τήν άλλη μέρα, όλες ή έφημεριδε, άφιέριαν στην πρώτη τους σελίδα δυο και τρεις στήλες για τή «μυστηριώδη ύπόθεσι της οδοι Τέρν» και δημοσίευαν φωτογραφίες τού 'Ανσέλιο, τού Κάρλιο, τού μπαρμπα-Λανσάρ, καθώς και τού δωμιστέου, που είχαν βρεθθί τά κλειδιά.

Γινόντουσαν ύπανιγμοί σχετικώς με μια «μυστηριώδη Έσθη κυρία», που είχε έπισκεφθθί δυο φορές τó θύμα τήν ημέρα τού εγκλήματος και τού είχε πείε κομηήματα και χρήματα. Μά οστε τó νομοιά της άνέφεραν, οστε τίποτε περισσότερο.

—'Ο 'Ανσέλιο περιγραφόταν με τά πιο συμπαιθητικά χρώματα κι' έλεγαν πώς ήταν «ένας άπ' τούς ευσυνειδητούς καλλιτέχνας, που βοηθούν τή Γαλλική κινηματογραφική τέχνη, ν' άνακτήσει από τήν

'Αμερικανική μια ύπεροχή, τήν όποια δεν έπρεπε να χάσει ποτέ». Αντιθέτως, τόν δυστυχισμένο Κάρλιο τόν περιέγραφαν σχεδόν σαν ένα γκάγκστερ.

—'Ο Νταρμποταν πάλι ήταν «ένας τίμιος κι' άφωτισμένος ύπηρέτης».

Στις δυο τó άπογευμα, ο «'Αρχών τού Μυστηρίου» και ή Λουκιανή έμπαιναν τού γραφεο τού κ. 'Ινιέτ.

—"Α! Με τί έγκαρδιο χαμόγελο τούς ύποδέχτηκε!

Με πόσο ένθουσιασμό τούς πρόσφερε καρέκλες... Με πόση δύναμη τούς διαβεβαίωσε ότι ή ταχυδακτυλουργική ήταν μια μεγάλη τέχνη κι' ότι πραγματικά κολακεύονταν, που γνωρίζε έναν άπό τούς ένδοξότερους άντισοσώπους της.

—'Ο κ. 'Ινιέτ τούς ζήτησε μάλιστα συγγνώμη, που τούς είχε καλέσει στο γραφείο του, άντι να τούς έπισκεφθθί ο ίδιος.

—'Ο «'Αρχών τού Μυστηρίου» ύποκλήθηκε έλαφρά κι' έμεινε άπαθής. Μά ή Λουκιανή, μπροστά στην τσοο έγκαρδια αυτή ύποδοχη, άνάσανε πολύ βαθείά, πράγμα που δεν έσφυγε από τόν αστυνομικό, ό όποιος έλιπε :

—Πραγματικά, ή κυρία Λουκιανή θα μπορούσε να μας θοηθήσει στην ύπόθεσι 'Ανσέλιο.

Μά ο «'Αρχών τού Μυστηρίου», με μια διακριτική χειρονομία τόν διακοψε και έλιπε :

—Προηγουμένως, κύριε, θά μοι επιτρέψετε να κάνω μια παρατήρησι ή μάλλον μια δήλωσι. Χθές, όταν μας έπισκεφθθί ο άνθρώπος σας, άγνούσαμε έντελώς τήν ύπόθεσι 'Ανσέλιο. Μά ό βραδυός τύπος μας πληροφορήσε σχετικάς και θάχξίμασε άσώρομητως από τού πρωί να σας πούμε ό,τι ξέρουμε, άν δεν είχαμε κάποιο ραντεβού.

—Δέν άμφισβάλω, κύριε. Και τώρα συνεχίζω. Έχουμε λόγους να ύποθέτουμε, κυρία, ότι ή γυναίκα που έπισκεφθθί δυο φορές τόν 'Ανσέλιο, δεν είναι άλλη από σας...

Και κάνοντας αυτή τήν έρώτησι ο κ. 'Ινιέτ άπλωσε άργά τó χέρι τού πρós ένα χαρτοφύλακα, που ήταν άριστέρα τού. Αύτό ό χαρτοφύλακι περιείχε μεγεθύνσεις τών δαχτυλικών άποτυπωμάτων και μια άναφορά τών ειδικών πολύ έπιβεβαιωτική.

Μά πρην άγγίξει τó χέρι τού τού χαρτοφύλακα ή Λουκιανή τού έλιπε γαλήνια :

—Πράγματι κύριε, πήγα δυο φορές στο κ. 'Ανσέλιο εκείνη τήν ήμερα...

Καθεμιά όμως άπ' αυτές τις έπισκέψεις, δεν βάστηξε περισσότερο από μερικές στιγμές.

—Δέν θερώ περιτόν να προσθέσω, ειπε και ό 'Αρχών τού Μυστηρίου, ότι ή γυναίκα μου κι' έγώ συναντούσαμε συχνά τόν κ. 'Ανσέλιο στο Μιούζι Χώλ «'Ολύμπια», όπου έχόνταν κι' έβλεπε τόν διευθυντή μας, κ. Πώλ Φράνκ. Έπιθυμούσε να κλεισι μαζί τού συμβόλαιο για ένα γορευτικό νούμερο... Θυμάμαι μάλιστα ότι τόν συνέστησα στον κ. Φράνκ.

—'Ο κ. 'Ανσέλιο, έξακολούθησε ή Λουκιανή, έπαιξε, όπως θά ξέρετε, στον κινηματογράφο. Μοι έλεγε λοιπόν πολλές σορές πώς έγώ φωτογέμεια και πώς θά μπορούσα να σημειώσω έπιτυχία στην θόνη... Κάθε φορά τού άπαντούσα ότι δεν έπιθυμούσα να παίξω στον κινηματογράφο, άφοο άλλωστε ή συνεργασία μου είναι άπαραίτητη στον «'Αρχοντα τού Μυστηρίου»... Άπό περιέργεια μόνο, παρακάλεσα τόν κ. 'Ανσέλιο να μοι έπαιρνε μερικά μέτρα ταινίας, για να δω τόν εαυτό μου στην θόνη... Λοιπόν τήν Τσίτη, ο κ. 'Ανσέλιο μοι τηλεφώνησε για να πάω τήν άλλη μέρα σ' ένα στούντιο τού Ναιβόν. όπου είχε φωνήσει να παίζω δοκιμαστικά... Δέχτηκα... Και πήγα στις πέντε τó άπόγευμα στο διαμέριμα τού κ. 'Ανσέλιο, για να τού ζητήσω μερικές πληροφορίες σχετικώς με τó κοστούμι που έπρεπε να φορέσω, τó μακιγιάρια κτλ. 'Η έπισκεψι μου δεν βάστηξε παρά λίγες μόνο στιγμές... Όταν ο σύζυγός μου έπέστρεψε... (Άκολουθεί)

'Η χορωρία με τó πεινούάρ έβλεπε εκείνη τήν ώρα τά χείλη της